

(คำแปล)

บันทึก

เรื่อง ร่างกฎมณเฑียรบาล

ข้อความที่เสนอมาในรายงานกรรมการร่างกฎหมาย ซึ่งกรรมการฝ่ายไทยแลต่างประเทศได้ตกลงกันนั้น มีดังต่อไปนี้

(๑) ในเบื้องต้นแห่งกฎมณเฑียรบาลนี้ เห็นสมควรจะมีข้อความ (บอกกาล) ตามแบบที่ใช้ในพระราชบัญญัติอื่น ๆ ส่วนการแก้ไขถ้อยคำสำนวนในกฎนี้ มีความปรากฏอยู่ในบันทึกภาษาไทยแล้ว

ในมาตรา ๓, ๔ ข้อ (๕) มาตรา ๕ และ ๘ ได้มีการแก้ไขถ้อยคำบ้างเล็กน้อย เพื่อให้ลงระเบียบเดียวกันตลอดทั้งเรื่อง

มาตรา ๘ ได้อ้างไปถึงมาตรา ๑๑ มาตราเดียว เห็นสมควรอ้างถึงมาตรา ๑๒ ด้วย ดังได้กล่าวไว้ในรายงานภาษาไทยแล้ว

(๒) นอกจากนี้ กรรมการขอเรียนปฏิบัติในข้อต่อไปนี้

ก) กรรมการเข้าใจความในมาตรา ๕ ดังนี้ คือ ถ้าพระราชทายาทที่ได้ทรงสมบัติขึ้นสิ้นพระชนม์ลงก่อนพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว ก็อาจถือว่า ไม่มีพระราชทายาทจนกว่าจะได้ทรงสมมุติพระราชทายาทพระองค์อื่นขึ้นแทน อนึ่งในเมื่อพระราชทายาทสิ้นพระชนม์แล้ว พระโอรสก็หาเป็นพระราชทายาทได้ไม่ถ้าพระบรมราชาไชบายเป็นดังนี้แล้ว ก็เห็นควรที่จะเพิ่มเติมความในมาตรา ๕ ขึ้นอีกเพื่อกันมิให้มีข้อโต้แย้งได้ มีความดังนี้ "การได้รับสมมุติเป็นพระราชทายาทนั้นเป็นการเฉพาะพระองค์" ได้มีร่างภาษาไทยในข้อนี้แล้ว

ข) ข้อความที่ว่าด้วยการถอดถอนเจ้านายเชื้อพระบรมราชวงศ์จากหนทางที่จะสืบราชสันตติวงศ์นั้น กล่าวไว้โดยชัดเจนแล้วแต่มาปรากฏแก่กรรมการว่า ข้อที่จะพึงคิดต่อไปในมาตรา ๗ (ว่าด้วยการถอนพระราชทายาท) นั้น หมายความว่าเรื่องพระราชลิตินิที่จะยกเว้นเจ้านายเชื้อพระบรมราชวงศ์จากลำดับสืบราชสันตติวงศ์ด้วย ถ้ามาตรา ๗ มีความหมายถึงเช่นนี้แล้ว ก็ควรเพิ่มความขึ้นเป็นดังนี้ คือ

ในมาตรา ๗ (ที่ว่าด้วยการถอนพระราชทายาท) เพิ่มความว่า "อนึ่ง สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงไว้ซึ่งพระบรมเดชานุภาพและพระราชลิตินิที่จะทรงประกาศยกเว้นเจ้านายเชื้อพระบรมราชวงศ์พระองค์ใดพระองค์หนึ่งออกเสียจากลำดับสืบราชสันตติวงศ์ได้"

แลในมาตรา ๑๑ เพิ่มความขึ้นอีกตอนหนึ่ง กำหนดผู้ที่จะต้องถูกยกเว้น คือ

(๖) เป็นผู้ที่ได้ถูกประกาศยกเว้นเสียจากลำดับสืบราชสันตติวงศ์

ถ้าได้เพิ่มเติมดังที่เรียนมานี้แล้ว ท่านที่ต้องด้วยลักษณะตามที่กล่าวไว้ในข้อ

(๖) แห่งมาตรา ๑๑ ย่อมนับว่าบกพร่องต้องยกเว้นจากลำดับสืบราชสันตติวงศ์ การบกพร่องเช่นนี้ย่อมขยายไปถึงท่านพระองค์ใดที่ได้มีประกาศยกเว้นเสียจากลำดับสืบราชสันตติวงศ์ด้วย

ค) ในมาตรา ๙ ข้อ (๑๒) ได้มีความกล่าวถึงพระเจ้าพี่ยาเธอ กรรมการจึงเห็นว่าในข้อ (๑๑) ก็ควรกล่าวถึงสมเด็จพระเชษฐาต่างพระชนนีด้วยตามทำนองเดียวกัน การเช่นนี้อาจมีได้ในวันหนึ่ง จึงเห็นควรที่จะกล่าวไว้ด้วย เว้นแต่จะไม่ชอบด้วยพระบรมราโชบาย ได้มีร่างภาษาไทยในข้อนี้เสนอมาด้วย

(ลงนาม) ร. กียอง

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๖